

Mals temps per als populars catalans

Fa temps que els sondejos electorals a Catalunya no auguren bons rèdits per al PP. Caldrà veure si la posició bel·licista d'Aznar fa baixar més les expectatives de vot popular a Catalunya, o si, per contra, Josep Piqué és capaç de motivar i conservar el coixí electoral mínim que fins ara sempre ha mantingut l'espai de centredreta espanyolista a Catalunya.

L'esbroncada amb llançament d'ous i empentes contra el candidat del PP a l'alcaldia de Barcelona, Alberto Fernández Díaz, a Reus (Baix Camp), ha estat un dels episodis més tensos que il·lustren la complicada situació que viu avui el PP català. El suport de l'executiu d'Aznar a la invasió de l'Iraq ha aixecat una gran animadversió contra el seu partit a Catalunya. Les conseqüències d'aquest estat efervescent de l'opinió pública sobre els resultats dels comicis afegeixen més incertesa a un cicle electoral que tindrà el punt àlgid en les properes eleccions al Parlament de Catalunya que, si no hi ha canvis ara com ara poc previsible, se celebraran durant la tardor vinent.

En plena cursa preelectoral per escollir qui ocuparà finalment el proper Govern de la Generalitat, després de la retirada de Jordi Pujol, les repercussions en els comportaments electorals que pugui tenir la guerra de l'Iraq esdevé un element fora de control dels dissenyadors de les campanyes dels diversos candidats. És cert, però, que l'evolució imprevisible de la guerra i la distància, encara d'uns mesos, respecte a la data prevista per a les eleccions al Parlament de Catalunya fan molt difícil intuir què pot passar veritablement.

PP, desgast relatiu. Un dels elements que sembla evident, però, és que amb l'actual context polític el PP és el partit que surt més directament perjudicat de les mobilitzacions so-

cialis contra la guerra. De tota manera, caldrà veure quin és el veritable efecte sobre l'electorat popular de Catalunya. El diputat d'ERC Ernest Benach, en la presentació dels resultats d'una enquesta electoral encarregada pel partit independentista a l'Institut Opina, advertia que no era fàcil preveure una gran davallada del PP. Benach argumentava que, a Catalunya, el PP ja va experimentar una gran baixada de suport en les passades eleccions parlamentàries, l'any 1999, quan tan sols va conservar 12 dels 17 diputats que tenia des del 1995. En percentatge de vot va significar caure del 13,1% al 9,5%.

A més, si observem l'evolució històrica del vot de centredreta espanyolista a les eleccions de Catalunya, sumant les diverses opcions polítiques a través de les quals ha tingut representació (CC-UCD, CDS, AP i PP), s'observa que el percentatge de vot sempre oscil·la en un ventall entre un 6% i una mica més del 13% en els millors moments (com va ser en les eleccions del 1995, amb el mític Aleix Vidal-Quadras de candidat, amb un 13,1%). Per tant, malgrat el desgast que li pugui causar el seu suport a la guerra, és difícil que el PP baixi gaire més del percentatge que va obtenir l'any 1999. De tota manera, un descens de vots —encara que fos petit—, podria condicionar l'obtenció d'alguns escons, com el de Girona del 1999, aconseguit per un marge ben estret de sufragis.

De fet, l'enquesta electoral feta pública per ERC la setmana passada situava el percentatge de vot al PP en

un 9%. Val a dir que el treball de camp del sondeig va ser fet a principi de març, abans de l'inici estricte de la guerra de l'Iraq. El sondeig presentat per ERC dóna una intenció de vot a CiU d'un 33% (del 37,7%, l'any 1999); al PSC, d'un 38% (del 37,9% anterior); a ERC, un 14% (del 8,7% anterior); al PP, un 9% (del 9,5%); i a ICV, un 5% (del 2,5% anterior; cal recordar, però, que en les eleccions anteriors al Parlament català ICV va anar en coalició amb el PSC a les demarcacions de Tarragona, Lleida i Girona).

Així doncs, l'enquesta d'ERC confirma les expectatives de creixement d'aquesta formació que ja havien fet paleses altres enquestes. I en aquest cas, tot i reflectir un cert retrocés de CiU, no augura cap daltabaix electoral de la federació catalanista, com sí que auguren algunes enquestes oficioses. De la mateixa manera, segons aquest sondeig, el projecte liderat per Pasqual Maragall gairebé no aconsegueix ampliar el percentatge de vots. El PSC treballa, però, amb enquestes que ofereixen un context lleugerament diferent al de l'enquesta d'ERC, tot i que no són oficialment públiques. Segons els números amb els quals operen els socialistes, el PSC disposa d'un ampli marge d'avantatge respecte de CiU, amb un suport d'un 42% en els sondejos, davant d'un 34% que obtindria la federació. Els socialistes barallen també amb la hipòtesi que Esquerra consolida el seu espai, però sense acabar de créixer, i que el PP disminueix substancialment la representació al Parlament. De la mateixa manera, ICV, que ha reconduït la seva relació amb EUiA (versió d'Izquierda Unida a Catalunya), podria mantenir una representació parlamentària semblant a l'actual. Alguns sectors de CiU miren amb certa preocupació una davallada espectacular del PP, ja que podria significar que part del vot dels populars anés al vot en clau més espanyola del PSC-PSOE.

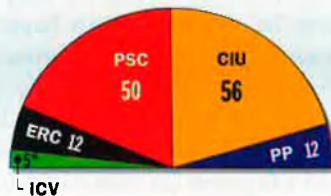
Siguin quins siguin els sondejos, sembla que la guerra a l'Iraq pot contribuir a desgastar el PP, tot i que cal remarcar que alguns sondejos, abans d'aquest conflicte, ja auguraven aquesta tendència a la baixa dels populars a Catalu-

La presentació de la llista del Partit Popular a Reus va acabar convertida en un multitudinari acte de protesta, amb agressions incloses contra Alberto Fernández Díaz.

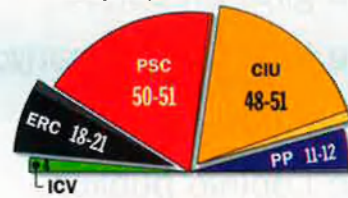
Repartiment d'escons a Catalunya

Distribució del Parlament de Catalunya el 1999

*ICV va concórrer en coalició electoral a les circumscripcions de Tarragona, Lleida i Girona.

Sondeig publicat per ERC (Institut Opina)

Font: Opina S.A., per encàrrec d'ERC // Gràfic: V. PRIETO

nya. A banda d'això, és difícil que cap formació política obtingui un rèdit especial a conseqüència de les mobilitzacions, ja que totes les formacions, excepte el PP, s'han mostrat contràries a la guerra. Potser les mobilitzacions contra la guerra poden ajudar ICV i EUiA a reforçar part del seu electorat tradicional. I a un termini més llarg, amb vista a les encara llunyanes eleccions espanyoles, el PSC-PSOE pot veure com s'enforteix el seu vot, contra un PP que ja no té l'embranchida, si més no ara, que tenia en anteriors comicis estatals.

A les municipals. On més es pot notar l'impacte electoral de les massives mobilitzacions catalanes contra la guerra a l'Iraq és en els propers comi-

cis municipals. La dinàmica pròpia d'aquestes eleccions, on molts candidats municipals tenen una relació pràcticament personal amb els ciutadans, pot ser un element de pressió que no jugui a favor de les candidatures del PP.

En les grans àrees metropolitanes és on el PP més pot notar aquest desgast. Per exemple, en ciutats com Tarragona, on els populars són al govern local amb 5 regidors, donant suport a la majoria de CiU. També a Barcelona els conservadors espanyols podrien patir un fort càstig si es té en compte el pes de la capital catalana en les mobilitzacions contra la guerra. Alberto Fernández Díaz, així doncs, rebria un sever correctiu per part de l'electorat barceloní.

Enric Rimbau